

AIGÜES JORNADES DEL CERCLE DE L'AIGUA

Lleida planteja capitanejar el debat sobre la connexió hidràulica de conques amb Barcelona

Reñé parla d'alliberar cabal per a l'àrea metropolitana a canvi de modernitzar recs i noves indústries || El president d'Agbar defensa tant la reutilització de l'aigua com la interconnexió

H. CULLERÉ

| MOLLERUSSA | Experts, professionals del sector i representants polítics van coincidir ahir a Mollerussa en la necessitat de recuperar el debat sobre la connexió de xarxes i de conques hidràuliques a Catalunya quatre anys després de l'última crisi derivada d'una sequera. Així mateix, van apostar de forma unànime per plantejar obertament la possible cessió d'aigua a Barcelona a canvi "d'un retorn". Va ser en la jornada de debat organitzada pel Cercle de l'Aigua, de la Fundació Agbar.

El president de la Diputació, Joan Reñé, va ser el més explícit a l'afirmar que el 2008 "es va perdre una oportunitat" quan es va suspendre, a causa de les pluges d'última hora, el projecte de prolongació del minitransvasament de l'Ebre per connectar les xarxes de subministrament de Tarragona (CAT) amb l'àrea metropolitana a través d'Aigües del Ter-Llobregat (ATLL). Reñé va reclamar que es garanteixi de forma prioritària l'aigua per als actuals i futurs regadius a Lleida i que, una vegada assegurats, s'abordi una solució unitària als desequilibris hidràulics de Catalunya si hi ha "sobrants" d'aigua (va assenyalar, en aquest sentit, la Noguera Pallaresa davant del Segre).

En aquest punt, va indicar que el canal d'Urgell s'ha de modernitzar i que el Segarra-Garrigues "també necessita finançament, perquè si no, no tirarà endavant" (només rega un 2% de la super-

Un moment de la clausura de les jornades organitzades per Agbar durant la intervenció del president de la Diputació, Joan Reñé.

fície). "Però (els agricultors) no ho podem pagar. I les administracions no hi posaran més diners en plena crisi, de manera que s'han de trobar fórmules de retorn per l'alliberament de cabals sobrants per a Barcelona."

En roda de premsa posterior,

va indicar que aquests retorns no només s'han d'entendre des del punt de vista del finançament, sinó que poden incloure aspectes com l'arribada de noves indústries a Lleida. El president de la Diputació va afegir que "la Generalitat també tre-

balla sobre aquest debat" i va advocar per buscar una solució "des de dins" abans que abordar projectes com el del transvasament del Roine. "Podem deixar anar aigua", va dir Reñé. "A canvi, cal saber exigir el que convé al nostre territori", va afe-

gir. En qualsevol cas, va defensar que el debat es plantegi des de Lleida de forma "generosa". El president de la Diputació no va ser l'únic a defensar un diàleg i una negociació. L'historiador Josep Maria Solé i Sabaté, el geògraf Ignasi Aldomà o el president executiu d'Agbar, Àngel Simon, van apostar per aquesta fórmula. Simon va dir que la solució al desequilibri hidràulic de Catalunya "no és única" i, per aquest ordre, va apuntar "a la reutilització de l'aigua, la interconnexió de conques i la dessalinització". A més, va defensar la recerca d'una sortida "al país" abans de buscar aportacions de països veïns i va afirmar que "s'han d'atendre les demandes de tots els usos" (més informació a la pàgina 14). La proposta per a la interconnexió de conques suposa un pas més respecte a la que des de l'última sequera s'havia defensat, que ho limitava a una interconnexió de les xarxes de subministrament. Les jornades que anualment organitza el Canal d'Urgell sobre el futur del regadiu han estat un dels fòrums on més s'ha exposat aquesta postura.

AIGÜES LA TRANSFORMACIÓ DEL TERRITORI

"La idea de construir el canal d'Urgell també va tindre enemics en la seua època"

| MOLLERUSSA | L'historiador Josep Maria Solé i Sabaté, avui director de l'IEI i autor, fa una dècada, del projecte d'interpretació de l'Espai Cultural dels Canals d'Urgell, va reivindicar ahir el que fa 150 anys va suposar "una èpica amb components de lluita dramàtica". Durant la seua intervenció en les jornades del Cercle de l'Aigua, Solé i Sabaté va afirmar que la idea "tenia enemics, amb la qual cosa podria fer-se avui un paral·lelisme", en re-

ferència, amb tota probabilitat, al Segarra-Garrigues. "Tots els rius del Pirineu conflueixen cap al pla", va dir l'historiador, "i al llarg dels anys hi ha hagut molts enamorats d'aquesta idea". Des de mossèn Cinto Verdagué fins al Nobel Camilo José Cela, i fins i tot el *The New York Times*, que fa tres anys va dedicar un reportatge al Parc d'Aigüestortes i el va qualificar com "el lloc més bonic del món".

A més, Solé i Sabaté va desta-

Josep Maria Solé i Sabaté.

car que l'àrea regada pel canal d'Urgell és la "taca verda més gran del sud d'Europa" i va assenyalar que a Lleida hi conflueix una tercera part del territori amb només un 6 per cent de la població de Catalunya. Per aquest motiu, també va defensar la connexió de conques entre la zona dominada per l'Ebre i les internes de Catalunya. "L'aigua pot ser petroli, però cal gestionar-lo de forma intel·ligent. Quan totes les necessitats estiguin cobertes, cal analitzar què cal fer amb l'aigua sobrant, si n'hi ha." "I s'ha de poder conduir cap a Orient (l'àrea metropolitana) i aconseguir un maridatge entre el Pirineu, el pla i el litoral català."